

LAIVAS

No. 10. Metai X

Kovo-March 1, 1930

LTSR valst.
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”.

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

KORINT. 13, 1—13.

EI aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visoki mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalinčiau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesieltgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti neieško kas jos yra, nesusi-erzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia.

Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, galvojau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįsle, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažįsiu, kaip

E v a n g e l i j a

LK. 18, 31—43.

NUO metu Jėzus pasiėmė dvyliką ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus Sūnų: Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjaudytas; nuplakę jie užmuš jį, bet trečioje dienoje jis prisikels. Jie nieko iš to nesuprato. Tas dalykas buvo jiems uždengtas, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma.

Kuomet jis artinosi į Jeriką, atsitiko, kad vienas aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovidu sūnau, pasigailėk manęs. Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo priartinęs, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. Jėzus jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Jis tuojau regėjo ir sekė jį garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

Pamaldumas Prie Šv. Juozapo.

LABAI maža yra užsilikusių žinių apie Šv. Juozapo jaunystę. Padavimas sako, jog jisai buvo kilęs iš Zazobobelio šeimos, Dovydo giminės. Gyveno su savo neturtingu tėveliu Betliejuje. Nuo jo išmoko dailidės darbo. Visą laiką buvo pamaldus jaunikaitis. Mirus tėvams, Šv. Juozapas persikėlęs gyventi Jeruzalėn, kur jį traukė tautos šventovė ir noras arčiau būti bažnyčios. Be to, didesniame mieste lengviau yra amatininkui rasti darbo. Čia jisai pergyveno kedesdešimtis metų. Apie 50 metų eidamas jisai tapo, Jeruzalės kunigų noru, sužiedotas su nekalta našlaite, Joakimo ir Onos dukrele, Šv. Pana Marija, kuri buvo pažadėjusi V. Dievui savo mergystę ir nekaltybę. Padavimas mini, jog V. Dievas įsakmiai nurodęs kunigams, kuris jaunikaičių iš Dovydo giminės skiriamas Šv. Panelei Marijai už sužiedotinį. Visi kilusieji iš Dovydo giminės jaunikaičiai, kunigams liepiant, padėję bažnyčioje sausas šakeles su savo vardais. Dievas padaręs stebuklą, — Šv. Juozapo sausa šakelė pražydo. Šv. Juozapas apsigyveno tada Nazarete, Šv. Marijos namelyje. Jame buvo du nedideli kambariai. Viena buvo Šv. Juozapo dirbtuvė, antrame gyveno Šv. Marija. Vargingas buvo jų gyvenimas. Miežinė duona, pienas ir daržovės buvo kasdieninis jų valgis. Rūbai paprašėiausi, darbas sunkus ir nuolatinis.

Bet Dievas žiūri ne į žmonių turtinumą, skirdamas žymias pareigas, o žmogaus širdies, valios gerumą. Visagalis Viešpats apsirinko Nekalčiausią Panelę Mariją Amžinojo Žodžio motina ir savo Sūnaus globėju paskyrė teisingąjį vyrą Šv. Juozapą.

Dievo valią supratęs Šv. Juozapas vi-

są savo sielą įdėjo, kad visu kuom patarnavus pasaulio Išganytojui. Eina užsirašydinti Betliejun, bėga Egiptan, sugrįžta Nazaretan, gyvena ten per dvidešimtis kelis metus, besirūpindamas šv. Šeimynėlei uždirtbti duoną. Tas ištikimas Jėzaus ir Marijos sargas skiriasi su šiuo pasauliu ant Išganytojo rankų. Laiminga mirtis; ji perkėlė Šv. Juozapą į amžinąją garbę ir laimę.

Nėra pasaulyje kito šventojo taip arti buvusio prie Išganytojo, kaip Šv. Juozapas. Jisai globojo Jėzų Kristų, saugojo jį nuo įvairių pavojų, nešiojo ant savo rankų, glamonėjo ir glaudė prie širdies. Tasai artumas ir Šv. Juozapo šventumas davė jam Kristaus Bažnyčioje nepaprastos galios: Šv. Juozapas yra galingas Globėjas visos Kristaus Bažnyčios. Mylėdamas V. Dievą visa savo širdimi, jisai myli ir visus tuos, kurie Išganytoją myli. Pirmiau rūpinosi Šv. Juozapas Išganytojo reikalais, dabar jisai rūpinasi Kristaus garbe, Kristaus Bažnyčios plėtimosi, rūpinasi tomis sielomis, kurios nori pilna atvira širdimi Dievo Karalystę savyje sutvirtinti. Kas suskaitys visas Šv. Juozapo užtarimu gautas malones pas Dievą? Galingas yra Šv. Juozapas savo užtarymu. Šv. Teresė, tris metus skaudžiai sirgusi ir kitur nematydama sau pagalbos, šaukėsi Šv. Juozapo ir tuoj atgavo sveikatą.

Šv. Juozapas buvo žmogus darbininkas, užtat darbininkai prie jo kreipiasi su didesniu pasitikėjimu ir būna išklaustyti. Yra žinoma ir stačiai atjaučiama Šv. Juozapo globa, bestatant Dievo garbei skiriamus trobėsius, jei tik tas darbas pavedamas Šv. Juozapo užtarymui.

Išganytojas išsirinko sau Globėją iš prastų darbininkų; savo Apaštalus parin-

ko iš žuvininkų tarpo; Jo pirmieji mokiniai, kurie paskui savo gyvybę atidavė už Kristų, buvo taip gi darbininkai. Tas visa nurodo mums, kad Dievas myli darbo žmones, jei jiems pavedė taip atsakomingą pasiuntinybę.

Dorybės, kuriomis pažymėjo šv. Juozapas, gali visus darbininkus nuvesti pas Dievą. Tos dorybės yra: Dievo ir artimo meilė, darbštumas, pamaldumas, nuolanki širdis, ištikimybė, kantrybė, pasitikėjimas Dievo Apveizda.

Ant žemės gyvendamas, šv. Juozapas nedarė stebuklų. Jų Dievas nereikalauja nei iš mūs, bet V. Dievas nori, kad pasektume šv. Juozapo dorybes.

Pamaldumas prie Šv. Juozapo yra stebėtinai išganingas. Jisai stiprina žmogaus sielą, teikia gilesnio supratimo tikėjimo tiesų, paskatina valią siekti dangaus, nurodo, jog ir paprasčiausias darbininkas gali būti labai didelis šventas Dievo ir žmonių akyse, o bė to, šv. Juozapas globoja visus gyvenime ir mirtyje, ypač tuos,

kurie jo globos ir užtarymo maldauja.

Todel, kovo menesyje visi Maldos Apaštalytės nariai rūpinsis patys padidinti savo pamaldumą prie šv. Juozapo, darbininkų globėjo ir šventumo pavyzdžio, bet taip gi stengsis savo malda ir darbu prisidėti, kad tasai pamaldumas labiau pasiplatintų žmonių tarpe.

Gavėnia Ir Gerieji Darbai.

Jau yra daug katalikų, kurie neteko supratimo, kas yra gavėnia. Juo Bažnyčia daugiau suteikė palengvinimų, tuo daugiau nekurie jos vaikai neteko dėkingumo jausmo, supratimo Jos dvasios ir apvilė pasitikėjimą.

Bažnyčios mintis ir dvasia yra štai kokia: ji laukia, kad jos vaikeliai (katalikai) ypatingu būdu gavėnios laiku melstųsi, apmąstytų, nusimarintų. Sakau "ypatingu būdu," nes Bažnyčia ir ne gavėnioje laukia nuo mūs tų dvasišku darbų.

Del to Bažnyčia nurodo, kad gavėnios laiku mes suvaldytume, apmarintume savo apetitą, kad mes suvaldytume labai skaitlingus savo kūno norus.

Ji, mat, labai gerai žino, kad žmogus tik tuomet išgali aukoti Dievui gerų maldų, gerų darbų ir palankią sielą, kuomet jis yra suvaldęs ir pavergęs savo pageidavimus.

Daug ir net gerų katalikų tenkinasi tik susiturėjimu nuo leistinių kurių-nekurių malonumų. Tai ir viskas.

Bet Dievas ir Bažnyčia laukia daugiau. Ji laukia daugiau ir karštesnių maldų, klausimo kasdien (kas gali) šv. Mišių, dažnesnio priėmimo šv. sakramentų, dalivumo gavėnios pamaldose ir kitų.

Kadangi gavėnia yra nuolatinis priminimas didžiausio meilės darbo — žmonių atpirkimo, todėl Bažnyčia nuo

katalikų laukia daug artimo meilės darbų.

Šie darbai privalo išreikšti rūpestingume atversti nusidėjėlių, paklydusių, pametusių tikėjimą; gelbėjime darbai ir aukomis (kas išgali) tų, kurie tuos atvertimo darbus dirba.

Gavėnia yra atgailos laikas. Reikia dėl to, daryti atgailos darbų. Be sakramentų nėra Dievo mums reikalingiausių malonių — reikia tat priiminėti sakramentus ir daryti kitų atgailos darbų.

Yra "Draugija Platinti Tikėjimą." Jos nariai visame pasaulyje ir įvairiais būdais rūpinasi pasiekti visokių žmonių širdis. Kas eina pagalbon tai draugijai, ją paremtas, tas daro pačiam Dievui auką.

Del to reikalinga gavėnioje taupiau gyventi ir iš sutaupintų pinigų dalelę skirti tai draugijai.

Štai žymiausi Bažnyčios dvasios bruožai. Tąja dvasia reikia gyventi visiems katalikams.

"Kristaus Sekimo" autorius sako: "Jei nenugali dalykus, kurie yra maži ir lengvi, kaip nugalėsi didžiausias kliūtis?"

Daug metų atgal vienas žymus vienuolis, dominikonas, parašė taisyklės savęs susivaldymo. Jos labai tinka gavėnios laikui. Taigi jos čia paduodamos.

Abelnai išmok neduoti savo prigimčiai, kas jai nėra būtina reikalinga.

Pasistengk duoti sau viską, ko nenori be priežasties, o tik dėl ūpo ir palinkimo.

Tavo Aš nori ilsėtis kelias minutes po to kaip jis pašauktas: neduok jam nei pusės sekundos.

Tavo Aš nori ypatingo patogumo sėdint ir gulint: neklausyk jo.

Tavo Aš labai nori tam tikro pa-

togumo meldžiantės: neduok jo.

Tavo Aš tau pakiša mintį sutrum-pinti maldos laiką: jei tik galima, prailgink.

Ant lėkštės yra nekuris kąsnelis, kurio tavo Aš labai trokšta: paaukok jį Jėzui.

Matant valgį tau nuo praalkimo seilė varva: palukėk valandžiukę; valgyk lėtai.

Tavo Aš jaučiasi nuvargęs ir sustingęs: dainuok ar giedok.

Tavo Aš užsispyrė ir stoja prieš: pasijuok.

Tavo Aš pasiilgo kalbėti, ar aštrų žodį ištarti: tylėk.

Tavo Aš ragina būti nusiminusiam: dėl Jėzaus meilės būk malonus ir linksmas.

Tavo Aš geidžia atkeršyti: daryk gera.

Tavo Aš jaučiasi keno-ne-keno įžeistas: žiūrėk į tąjį meiliai.

Tavo Aš nori apie kitą pasakyti negerą žodį: pasakyk gerą arba tylėk.

Tavo Aš nenori su kuriuo-ne-kuriuo susitikti: priversk jį susitikti.

Tavo Aš nori prikalbėti karčių žodžių: priversk jį kalbėti švelniai.

Tavo Aš darosi nekantrus: priversk jį visur vienodai elgtis.

Tavo Aš užsidegė tuojaus ką-ne-ką kalbėti ir tuojaus daryti: palukėk, tegul audra praeis.

Tavo Aš nori viską tik greitai, greitai atlikti: kiek galima, daryk lėčiau.

Tavo Aš pagavo smalsumas, noras sužinoti: neklausyk, paaukok Viešpačiui.

Šios taisyklės yra labai geros ir išganingos. Gera, kad kiekvienas jas savo pasielgimuose turėtų mintyje. Jos padėtų ir sielai ir kūnui.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tąsa).

Bet išminties pradžia savo sėkmėse bus tada, kada išmintis ims veikti. O tasai pirmasis išminties veiksmas yra Dievo baimė. Ji yra dvilypė: viena vergiškoji baimė, kita sūnaus baimė. Vergiškoji baimė vien atsižvelgia į tai, kad už kiekvieną nusikaltimą, nuodėmę teks bausmė kentėti. Tikrai būsiančios bausmės baimė sulaiko juos nuo nusidėjimų. Skausmas, bausmė yra sielai išorinis veiksnys. Užtat ši vergiškoji baimė yra išminties pradžia sulig išorinių veiksmu. Išvidinis sieloje Dievo baimės veiksmas glūdi Dievo meilėje. Ši Dievo baimė yra vadinama tyra, šventa, sūnaus baimė. Abi Dievo baimės rūšis gerai atskiriame gyvenime. Vienas sūnus klauso savo tėvo, nes jisai savo tėvą myli ir nenori kuomi nors jo įžeisti, o kitas sūnus klauso savo tėvo pribijodamas bausnių, o visai nepaisydamas kas patinka ar nepatinka tėvui. Abudu prisibijo ir klauso, bet didelis tarp jų dviejų skirtumas.

Sūnaus tyroji baimė yra tikrosios išminties pradžia, tos išminties pirmas padarinys. Nes protinga ir išmintinga žmogui tvarkyti savo gyvenimą sulig V. Dievo nurodymais; iš jų turime imti pradžią, prisibijodami V. Dievo ir Jam pilnai atsiduodami.

Šv. Raštas mums tai liudija. „Išminties pradžia — Viešpaties baimė“ (Ps. 110, 10) „Viešpaties baimė yra pati išmintis“ (Job. 28, 28) „Jeigu nuolatos nesilaikysi Viešpaties baimėje, tuoj suirs tavo namai“ (Eccli. 27, 4).

Dievo baimė palaiko žmogaus dvasią reikalingame nuolankume, nusižeminime. „Dažnai apmąstant Viešpaties baimę, širdis nusižemina ir susigraudina,“ sako šv. Teresė (Avisos n. 61). Iš meilės bijodami nusikalsti V. Dievui, reiškiamo Dievui pagarbą, jam pasivedam, atsiduodam. Tojo gi Dievui atsidavimo paseka yra baimės dovana. Bijodamas Dievo, žmogus

paliauna ieškoti sau pagarbos pas žmones, o nori būti pagerbtas paties Dievo; savo širdies neatiduoda išoriniams gėriams: turtui, išdidumui, jausmų džiaugsmams, užtat įsigali jo sieloje šventas neturtas. Tuos neturtėlius dvasioje vadina Išganytojas palaimintais, nes tasai teisingas sielos nusiteikimas kyla žmogaus valiai bendrai veikiant su Šv. Dvasios malonėmis. „Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus karalystė“ (Mat. 5, 3).

Kad toji Dievo baimė mūsų širdyje visada būtų veikli, gyva, dažnai pamastykime apie paskutiniuosius dalykus: mirtį, teismą, pragarą ir dangų, kartokime savo širdyje: „Dievas mato mane“; „dirbk amženybei“; „mane teis visaižinantis Dievas,“ ir panašius išsireiškimus.

2. **A t g a i l a** už nuodėmingą praeitį yra antras kertinis akmuo pamaldumo rūmuose. „Jei sakytumėm, kad neturime nuodėmės, mes patys save suvedžiojame, ir nėra mumyse tiesos,“ (1 Jon. 1, 8) sako Apaštalas. Visi esame nusikaltę V. Dievui: vieni mažiau, kiti labiau daug. Vienas tik Išganytojas galėjo pasakyti: „kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodėmę?“ (Jon. 8, 46), mes-gi vien galime pakartoti šv. Povilo žodžius: „Jėzus Kristus atėjo į šį pasaulį išganyti nusidėjėlių, kurių pirmasis aš esu“ (1 Timot. 1, 15). Pamaldi siela gailisi už savo nuodėmingą praeitį, ir tas gailestis ją skatina prie pamaldumo. Bet žmogus gailisi negerai pasielgęs tik tada, kada aiškiai supranta savo veiksmo negerumą. Todėl nuodėmingos praeities gėdisi, norėtų, kad jos nebūtų buvę, kuomet supranta jog ji buvo bloga. Verta užtat bent trumpai prisiminti nuodėmės daromas sielai blogybes, o bus lengva tada sužadinti širdyje gailestį už praeitį. Nuodėmė atitraukia žmogų nuo Dievo ir pritraukia prie žemės, prie sutvėrimų. Nusidėjėliai yra panašūs į ligonių minias, begulinčias ant žemės: „Jėzusėjo ... gydydamas vi-

sokias ligas ir visokias negales. Matydamas gi minias, jis jų gailėjosi, nes buvo nuvargintos ir gulėjo kaip avys, neturinčios piemens." (Mat. 9, 35-36). Nusidėjėliai — yra dvasios ligoniai. Bet tų ligonių yra labai daug, nes, kaip sako Išminčius: „nedoreliai sunkiai pataisomi, ir kvailųjų yra begalinis skaičius" (Eecl. 1, 15). Išminčiai nusikalte, neprotingi tampa ir eina plačiu pražūties keliu. Išganytojas ragina: „jeikite per angštus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų, kurie juo eina" (Mat. 7, 13).

Nusidėjimai susirgdina žmogaus valią. Tai pažinęs, šaukia atgailojantis: „pasigailėk manęs, Viešpatie, nes sergu... Parodyk savo veidą, Viešpatie, ir išgelbėk mano sielą." (Ps. 6, 3.).

Žmogaus protas, pritardamas pageidimams ir aistroms, aptema, mažta ir nyksta teisingas dalykų sprendimas; todėl nusidėjėlis pasidaro nepastovus, jis mėtosi, it raišas šluvuodamas. Tada jį apvaldo dvasios tinginystė, išdžiūsta pamaldumo likučiai.

Kadangi žmogaus sielos gražumas yra sielos panašume V. Dievui, padabintai dieviškąja išminties ir malonės šviesa, kuri žmogų paruošia gerai ir padoriai pasielgti, tai tosios malonės ir dieviškos išminties šviesos netekimas aptemdo protą, — nusidėdamas žmogus visados suklysta, aptemdo valią, nes ją pakreipia priešai Dievo valią, — žodžiu, nuodėmė suteršia sielą. Grįžti prie panašumo Dievui gali siela nauju valios aktu, aišku, gailėtingiausiam Viešpačiui padedant gausia savo malone. Dievo malonėje esančiai sielai ramų ir gera, nes ją pripildo dieviškoji išmintis su malone. Kitaip yra nusidėjėliams. Apaštalas sako: „siel-vartas ir suspaudimas kiekvieno žmogaus sielai, kur daro pikta" (Rom. 2, 9). Piktai daryti, reiškia nusidėti.

N u s i d ė j i m ų v a i s i a i yra aitrūs, nes trilypė žmogaus valiai užlaikytinoji tvarka, trilypė teikia bausmę: 1. žmogaus prigimtis reikalauja, kad būtų užlaikoma savojo proto tvarka, kad visi žmogaus veiksmai būtų protingi; 2. išoriniai žmogus valdomas nusta-

tytomis žmogiškoms teisėmis dvasiniuose ir laikiniuose reikaluose, visuomeniniuose ir ekonominiuose; 3. taip-gi privalo laikytis Dievo nustatytos bendrosios visuotinos tvarkos. Ir kuomet žmogus nusikalsta vienai šių trijų privalomų tvarkų, nusideda ir protingumui, ir žmogiškai ir dieviškai teisei; užtat pajunta trilypę bausmę: sąžinės išmėtinėjimus, bausmę nuo žmonių ir bausmę nuo Dievo.

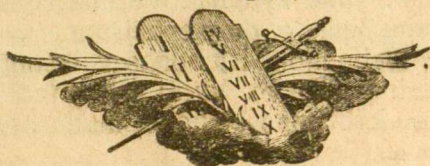
Sunkiai nusikaltes kuriai nors šių trijų užlaikytinų tvarkų, sunkiai nusikalsta V. Dievui. Nusidėjėlio dalis, — amžinas atmetimas, baisesnis negu mirtis: „ir eis šitie į amžinąją kančią" (Mat. 25, 46).

Protas mums parodo, jog sunkiai nusidėjusieji privalo būti amžinai baudžiami, nes 1. jie nusikalsta Dievui, be galo dideliu pasaulio Kurėjui. Padarytas Jam, įžeidimas yra be galo didelis, užtat ir bausmė prasikaltėliui turi būti lygi kaltei.

2. Sunkiai nusidėdamas žmogus savo valią pakreipia prie uždraustų, nuodėmingų džiaugsmų, deliai kurių žmogus paniekina V. Dievą. Ir jeigu nusidėjėlis galėtų, jisai norėtų amžinai tiems nusikaltimams pasiduoti, visada blogame tesėti, vien tik aplinkumos verčiamas, ar bausmės išsigandęs, atsitraukia nuo nuodėmės. Už tą valios nukrypimą į blogą, sunkiai nusikalstant Dievui, žmogus vertas amžinos bausmės.

3. Sunkiai nusikaltes, nustoja pašvenčiamosios Dievo malonės. Velnio tarnu tapęs, negali būti Dievo sūnelis. Aišku, nusidėjėlis nustoja antprigimtinio sielos gyvenimo. Pasirinko klaidą ir blogybę, ją ir turi. O be Dievo malonės negali būti kaltė dovanota. Taigi, jei žmogus užbaigia žemės kelionę sunkiai nusikaltes, amžinai pasiliks su kalte, nes ten nėra kalčių dovanojimo. Kas-gi turi amžinai kalte, turi turėti amžinai ir bausmę.

(Bus daugiau).

Marijos Dukrelė.

(Pabaiga)

Kaip pamišęs puola malūnan, kur didesnis girnų užėsysis, kur baisesnis ratų; tarškėjimas; bet veltui: sąžinė išmėtinėja kaskart smarkiau.

— Kas man dabar daryti? — klausė pats savęs. — Aš ilgiau nebetversiu, einu ir viešai pasisakau: aš žmogžudys. Ne aš šoksiau į užiančius ratus tegu mane sutrupina. Jį kankino bausis nerimas. Jaunuolis apleido malūną ir niekam nematant nusiskubino miško linkui. Bėgo greitai. Nė nepajuto, kaip atsidūrė savo pievose. O dabar kur? Namų? Ne. Ten jau žino ką jis padarė. Tėvas ne savo veide. Policija vaikštinėja po kiemą, motina apalpus... Jaunuolis puolė ant žemės ir dantimis ėmė graužti žolę, draskyti savo rūbus. Pagaliau nurimo, ir užsimastęs stovėjo.

Jau kelios dienos kaip Kalvių šeimoje bausis sumišimas. Pražuvo sūnus Petras ir niekas nežino, kur jis dingo. Išvažiavo trečiadienį malūnan ir kaip ugnį sudegė. Spėliojimams ir kalboms nebuvo galo. Daugelis spėjo, kad bausis piemenaitės sužeidimas buvęs jo darbas ir dabar, esą, pasidaręs galą. Policija ir visas kaimas ieškojo kur beįmanė: išgrabė visus tvankinius, išlandžiojo visą mišką. Moterėlės sustatė įvairiausių "legendų" ir "litanijų."

Prabėgo penkeri metai. Juodupis kaimė ir visoj parapijoj ramu. Vieną dieną miestelin įvažiuoja du vežimai; kiekviename po didelę dėžę. Visi įdomaujasi, ypač žydėliai. Vežimai pasuko kapų link, o du nepažįstami vyrai nuėjo klebonijon. Klebonas vaikštinėjo kieme ir poteriovo. Vyrai priėję tarė:

— Gerbiamas klebone, mudu atvy-

kova iš Kauno. Norime pastatyti ant vieno kapo murmurinį paminklą. Tas kapas yra mažos piemenaitės žuvusios prieš penkerius metus nuo girtuoklio rankos.

Klebonas nustebeš žiūrėjo ir nenorėjo tikėti savo ausims.

— O kas jus atsiuntė? — paklausė klebonas.

— Tuo tarpų mes negalime sakyti, bet netrukus visa sužinosite. Štai tamstai 100 litų, prašome už jos sielą atlaikyti gedulingas pamaldas, ir dabar prašytume parodyti kapą.

Klebonas, vis dar negalėdamas atsipeikėti iš nustebeimo, pasiuntė tarną pas duobkasį, nes tik šis galėjo atsiminti jos kapą. Pats, pasiėmęs skrybėlę, su nepažįstamaisiais nuėjo į kapines.

Po dviejų dienų ant mergaitės kapo jau stovėjo be galo gražus paminklas. Visas kapas apklotas marmuru; ant aukšto pamato stovėjo Šv. Marijos statula, paskendus lėlių ir rožių žieduos, o prie jos kojų klūpojo jauna mergaitė, duodama Marijai gėlių bukietį. Aplink paminklą buvo parašas: "Marijos darželio gėlelei, žmogžudys."

Klebonas, pamatęs tokį parašą, dar labiau nustebo. Nepažįstamieji atsiveikindami tarė:

— Klebone, Tamstai jau dabar aišku kieno vardu mes šį paminklą pastatėme. Tas, pirmiau buvęs žmogžudys, dabar yra geriausias Lietuvoje paminklų statytojas, mes esame jo mokiniai. Be to mūsų ponas yra nepaprastai uolus katalikas. Beturčių vaikus mokina veltui, duoda didžiausias išmaldas ir t.t. Tai visa, sakosi, darąs, kad Dievas atleistų bausių nuodėmę. Netrukus čia žadėjo atvažiuoti ir jis pats.

Teresė Niumaniūtė.

(Stigmatizuota Mergelė).

Parašė

Msgr. Juozas Messmer

J. M. Vyskupas Zigmuntas Waitz, D. D.

Vertėjo Žodis.

Ką, Skaitytojai, rasite šiame rašte apie Teresę Niumaniūtę, nėra pasaka ar koks nebūtas prasimanymas. Čia yra tikriausi, įvykusieji faktai. Juos ištyrė tūkstančiai žmonių; kas nori ir šiandien gali juos patirti, nes, kuomet šie žodžiai yra rašomi, Teresė Niumaniūtė yra dar gyva ir ją galima pamatyti.

Žmonija visuomet reikalinga buvo permaldautojų už savo kaltes. Mišių auka yra nuolatinis ir didžiausias permaldavimo įrankis. Bet šalia jo, Dievui padedant, susiranda iš žmonijos tarpo naujų, regimų permaldautojų. Teresė Niumaniūtė benebus viena tųjų.

Materijalistai, naturalistai, nepripažįstantieji Dievo buvimo, mato tuos ant Teresės Niumaniūtės įvykius. Jų paneigti jie negali, nes yra per daug plačiai žinomi ir galimi dabar da pamatyti, todėl suka galvas, išradinėja būdų būdus, kad tuos stebėtinus įvykius išaiškintų prigimtais būdais.

Jie tiki į savo ir kitų didžiausias nesąmones. Kuomet jas kiti mokslininkai visiškai išgriauja, tuomet griebiasi kitų. Visa tai daro, kad nereiktų jiems pripažinti Dievo.

Pripažinęs Dievą, reiktų mainyti visas savo gyvenimas, reiktų griauti šalin visa jų filosofija ir t.t. Gi visa tai taip nepatinka jų sumaterijalėjusiai prigimčiai, taip stoja skersai jų politikai, diplomatijai ir visoms saldžioms ateities svajonėms.

Panašių žmonių turime daug ir lietuvių tarpe. Jie tuomi pavojingesni ir nelaimingesni, kad labiau apjakę ir daugiau užsispyrę.

Ne visiems jiems žinios apie Teresę Niumaniūtę pagalbės. Bet bus jų tarpe tokių, kuriems pagalbės. Jei dėl jos tūkstančių žmonių širdys kitur atšilo ir jų tikėjimas atgijo, kodėl tai negalėtų įvykti lietuvių tarpe.

Troškimas padidinti pagarbą Jėzaus Kančiai ir pagelbėti žmonių sieloms ragino sulietuvinti tą veikalėlį.

V. K.

I V A D A .

Asmeniniai Atsiminimai.

Konnorsreuth yra nedidelis miestelis. Jis stovi šiaurų vakarų Aukštojo Palatino dalyje, Bavarijoje. Nuo Čekoslovakijos ribų iki jo tik 15 minutų kelionės. Tas miestelis pragarsėjo dabar visame pasaulyje.

Pats miestelis nieku ypatingu nepasižymi. Išskyrus švrią gotišką bažnytelę, visi triobėsiai yra maži ir neturi nieko partukiančio į save. Vištos ir gyvulių kaiminės maišosi pakelėmis. Gyventojai yra paprasčiausi ir nieku neįdomūs.

Vienok tūkstančiai lankytojų iš įvairių Europos šalių ir net Amerikos tą vietelę aplankė. Delko? Delto, kad savo akimis pamatytų stebėtinus apsireiškimus paprastos kaimo merginos, Teresės Niumaniūtės, asmenyje.

Mūsų Atkeliavimas į Konnersreuth.

Kas šį dalyką aprašo, turėjo laimės matyti tą stigmatizuotą (Stigmatai yra Jėzaus žaizdų pasirodymai ant tam tikrų asmenų kūno) jauną merginą. Šių žodžių autorius lydėjo Seserų Domini-

konių, San Jose Misijos, Kalifornijoje, Generalę Viršininę, jai lankant tą įsta-
bią mergaitę.

Gavusios leidimą iš J. M. Mykolo Buchberger'o, Ratisbono Vyskupo, mes atkeliavome į Konnersreuth penktadien-
nyje, balandžio 27 d., 1928 m., 2:30 po
pietų. Kiti lankytojai, kurių tarpe buvo
Bavarijos kunigaikštis Jurgis ir kuni-
gaikš. Gildegarda, mus aplenkė. Įženg-
damos į Niumanų kiemą, sutikome kle-
boną, tėvą Naber, malonų ir nuoširdų
kunigą. Tuo tarpu atsidarė Niumano
rūbų siuvyklos durys. Pas patį sienkštį
stovėjo vidutinio ūkio žmogysta. Ji iš-
rodė liesa. Jos veidas buvo išblyškęs,
bet ne liguistas; jis bus atviras ir link-
smas. Jos rūbas buvo juodas. Jis buvo
paprastas, bet švarus ir pritinkamas.
Jos galva buvo pridengta balta skara,
taip kaip ten kaimiečių moterų nešio-
jama.

Ji stovėjo ant kulnų, atlošus užpa-
kalin kūno sunkumą. Kitaip stovėti jai
neleido jos stigmatizuotos pėdos. Ją
palaikė už rankos viena kunig. Gilde-
gardos garbės ponių.

Ji ištarė kelis nuoširdaus sveikini-
mo žodžius. Jie pagavo mūsų širdis.
Mes jautėmės kaip senos pažįstamos
su Terese Niumaniūte.

Švelniai ji paėmė mūs leidimą ir,
paduodama savo tėvui, tvirtino, kad
mes privalome turėti ilgą pasikalbėji-
mą.

Kadangi lankytojų tarpe buvo as-
menų, kurių laikas buvo apribotas ir
trumpas, tai Gerbiamoji Motina atsi-
sakė nuo savo teisių tą dieną. Kunigas
Naber ir p. Niumanas sutvarkė, kad
mes galėtume pamatyti Teresę ryto
metą 8:30.

Sulaukusios ryto, mes skubiai ėjo-
me vingiuotu taku į Niumanų namus.

Dar prieš namus sutiko mus Teresė,
lydima savo šešiolikos metų amžiaus
sesers. Kadangi Teresė del žaizdų pė-
dose negalėjo paprastu būdu eiti, ji
ėjo atsargiai ant kulnų.

“Labas Rytas,” ji tarė mums labai
draugiškai. Bet po to paprašė mus, kad
savo lankymą atidėtume po pietų. Ją,
mat, pereitą vakarą ištiko nelaimė. Ji
apžiūrinėjo ir tvarkė savo branginamas
gėles. Bedirbdama kažin kaip ji taip
smarkiai sudavė į sieną savo galva,
kad jai, pasak jos pačios, “žvaigždės
akyse pasirodė.” Nuo to negalėjo na-
ktyje miegoti ir apleido paprastąją sa-
vo šventos Komunijos valandą.

Ji dabar labai mandagiai pareiškė,
kad, jei Garbingoji Motina sutiktų pa-
laukti, ji trokštų pirmiaus priimti savo
Dievą ir Viešpatį.

Mes draugavome jai į bažnyčią. Čia
ji parodė mums antėpendium (pakabi-
namas altoriaus apačios frontas) nau-
jam Šv. Teresės, Vaikelio Jėzaus, al-
toriumi. Mūsų nuostaba jai patiko. Ji
mums paaiškino, kad ji nurodžiusi, ko-
kis jis turi būti, pagal to, kurį ji matė
dvasios pagavime. Mes ją palikome
draugauti su Dievu.

Mes Aplankome Teresę.

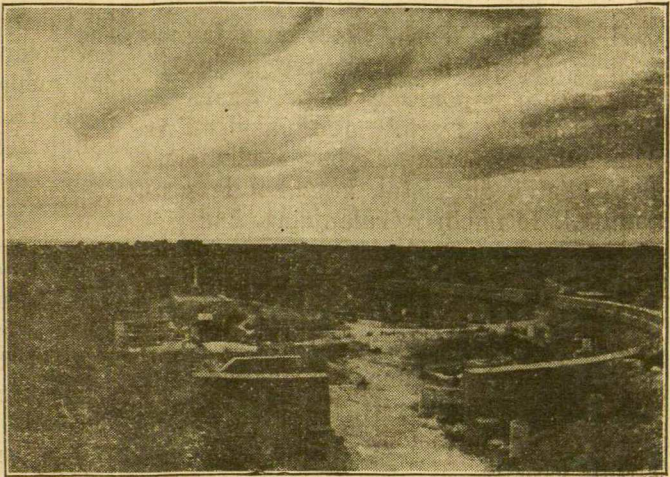
Po pietų tuojaus mes pasijutome
Teresės namuose. Ji mus pakvietė į
savo kambarį. Mes sekėme ją. Ji ener-
gingai ant kulnų ėjo aukštyn laiptais.
Įžengime į nedidelį kambarėlį. Jis labai
švarus ir kukliai, tinkamai įrengtas. Čia
buvo dvi lovos, pastatytos priešinguo-
se kampuose. Viena lova tarnavo jai,
o antra — jos seseriai.

(Daugiau bus).

Katalikų Pasaulys

KARTAGINA. Afrika. Kartaginoje šiemet įvyksta 30 Tarp-tautinis Eucharistinis Kongresas. Į jį suplauks daug žmonių iš viso pasaulio. Bus sudaryta Lietuvių Sekeija. Kelesdešimts lietuvių atvyks iš Lietuvos, apie 25 iš Amerikos, iš Italijos ir iš kitur. Dabartinis Kartaginos miestas nėra žymus, bet senovėje tas miestas buvo labai garsus. To miesto žemė gausiai aplaistyta kankinių kraujais. Atvaizde matome Kartaginos Amfiteatrą, kuriame buvo kankinami katalikai už tikėjimą.

CAWACI (Fiji Salos, Okeanijoje). Šios salelės gyventojų skaičius smarkiai auga. Į ją atkeliauja labai daug indų. Šiandien jų ten jau yra apie 60,000 ir jie sudaro du trečdaliu visų salos gyventojų.

Jų nelabai kenčia vietiniai salos gyventojai.

Ant šios salos darbuojasi tėvas Klau-dijus Lurkhur. Jis yra indas. Jo tėvai, dar jam visai mažam esant, persikėlė iš Indijos ant tos salos. Jį pasiuntė moky-tis į Wesley Methodistų mokyklą Suvoje. Bet greitai jis ją metė ir įstojo į "Catholic Brother's School." Čia jis rodė aiškias pamaldumo žymes.

Mirus jo tėvams, jis priėmė katalikų tikėjimą ir pareiškė noro tapti kunigu. Jis baigė kunigo mokslus Indijoje. Grįžo atgal į Fijį salą, įsišventino kunigu ir dabar ten dirba.

Katalikų visoje saloje yra vos 500 asmenų, išsimėčiusių po visą salą.

CHICAGO. Šio miesto Katalikų Su-vienytosios Labdarybės gavo apie \$450,000, kuriuos mirdamas paskyrė joms Charles H. Sullivan.

Gražus pavyzdys turtingiems lietuvia-

ms katalikams. Lietuviai skubina palikti visą savo turtą vaikams, kurių dauguma prašvilpina tėvų palikimą ir neatmena jų sielų.

Gal ir lietuviai, laikui bėgant, geriau supras reikalingumą palikti savo turtų dalį labdaringsiems ir apšvietos reikalams.

HAAPAI (Tongo Salos, Okeanijoje) Ai tas misijonierių gyvenimas. Aprašy-mai jų vargų spaudžia širdį, perima šiur-pu.

Nelaimė ištiko tėvą Tremblay, S. M.

"Tin Mail Saloje" žemės drebėjimas ir išsiveržęs ugniakalnis sunaikino baž-nytėlę ir kunigo namelį. Tėvas Tremblay buvo pasiūstas griūvėsius atstatyti. Jis tai padarė. Grįžtant nuo tos salos laive-liu, pagavo baisiausia audra.

Laivelio kapitonas buvo vėjo sukurio atplėštas ir įneštas į jūrą. Jūreiviai puo-lė jį gelbėti. Išgelbėjo. Bet tuo pačiu lai-ku pats laivelis kone tapo jūros prarytas.

Jis dar atsigriebė, bet geriamojo van-dens neteko ir žymios maisto dalies.

Be vandens, be maisto juos vėtra mė-tė po jūrą per septynias dienas ir nak-tis. Aštuntoje dienoje jiems pasisekė pa-

siekti sausuma 80 mylių nuo įplaukos.

Tėvas Tremblay, kilęs iš Boston, Mass. Dabar jis dirba Centralės Okeanijos Vikarijate.

SEATTLE, Wash. Čia vienas jaunas neregys japonietis sukėlė naują judėjimą jaunųjų japoniečių tarpe. Susitvėrė "Jaunuomenės Lyga." Jon pakviesti ir priimami įvairiausių tikybių jaunikaičiai: — buddistai, šintoistai, katalikai ir protestantai. Iš narių reikalaujama, kad gyventų sulyg dorų dėsnių.

Lygos susirinkimuose varomos tikybinės diskusijos. Joms vadovauja kokios nors tikybos atstovas.

Gruodžio 8 d. tame susirinkime kalbėjo kun. J. C. Murrett, M. M., direktorius Maryknoll misionierių veikimo tarp japonų Seattle.

Jis buvo prašytas kalbėti apie "Dievo ypatybes." Jo kalba sukėlė didžiausią nuostabą japoniečiuose. Jie, mat, pirmą kartą išgirdo, kad Dievas yra begaliniai geras, gailestingas, teisingas ir kantrus. Kunigas kalbėtojas buvo nustebęs taip pat, kaip sužinojo, kokis klaidingas supratimas apie Dievą buvo tiems jaunuoliams įkaltas. Jų dauguma čia gimę.

ROMA. — Gruodžio 17 d. Pranešta, kad čia slaptoje konsistorijoje Vatikano Mieste pakelti kardinolais šeši asmenys.

1. Emmanuel Gonçalves Kardinolas Cerejeira, Lisbono Patrijarka, Portugalijoje.

2. Liudvikas Kardinolas Lavitrano, Palermo arkivyskupas, Italijoje.

3. Karolis Dalmazio Kardinolas Minoretta, Genoa arkivyskupas, Italijoje.

4. Juozas Kardinolas MacRory, Aunah arkivyskupas, Airijoje.

5. Jonas Kardinolas Verdier, Paryžiaus arkivyskupas, Francijoje.

6. Eugenijus Pacelli, Šv. Tėvo pasiuntinys Vokietijoje.

BRUSSELS, Belgija. Karalaitė Ma-

rie Jose, kuri ištekėjo už Italijos karaliūno Humberto ir gyvena Turine atsisveikino su savo šalimi ir gyventojais.

Atsisveikindama ji paskyrė beturčiams 50 tūkstančių frankų. Jos noras yra, kad beturčiai — tų dovanų dalyviai jaustų jos meilę jiems.

MASAKA. Uganda, Afrikoje. Čia katalikų tikėjimas smarkiai platinasi. Kristaus išpažintojų skaičius sparčiai auga. Dabar neseniai įkurta dvi naujos parapijos su čia gimimais kunigais priešakyje.

50 metų tik kaip pirmasis Baltasis Tėvas, misijonierius įžengė į tą šalį. 16 metų kaip pirmasis čia gimis kunigas buvo išventintas.

Dabar ten dirba 90 Baltųjų Tėvų, 41 čia gimis kunigas, 21 broliukas, 52 europietės seserys, 182 čia gimės seserys ir 1,400 katekizmo mokytojų. Tikinčiųjų priskaitoma 235,000.

PORT VICTORIA, Seychelles Salos, Indijų Vandenyne.

Čia apvaikščiojo deimantinį jubiliejų broliukas-vienuolis Heribertas. Vienuoliu jis išbuvo 60 metų. Jų 45 metus praleido ant mažutės salos, netoli ekvatoriaus.

Jis tapo vienuoliu 1869 m. Francijoje Brolių Maristų vienuolyne. Sausio 4, 1884 jis nukeliavo į Seychelles Salas. Ten mokė kolegijoje ir atliekamame laike mokė katekizmo juodukų vaikus.

Beveik visi Salų gyventojai katalikai.

BUICHU, Indokinija. Liepos mėnesyje šią vietą palietė baisi vėtra—tifunas. Jis padarė daug materijalių nuostolių. Neapsiėjo ir be žmonių aukų.

Nukentėjo katalikų misijos. Tifunas užmušė tris katalikų kunigus. Šv. Tėvas iš sudėtų jam katalikų aukų pasiuntė pagelbos nukentėjusiems \$5,000.

General gubernatorius francūzų Indokinijos, p. Pasquier, leido daryti lioteriją ant \$50,000, kad surinkus lėšų atstatyti Nekalto Prasadėjimo katedrą, kuri liko sugriauta.

MUSŲ DARBAI

Kaip Kristus pasiuntė apaštalus į visą pasaulį apsakinėti Evangeliją visoms žmonių giminėms, taip Šv. Tėvas į panašų darbą dabar šaukia visus katalikus.

Pragaras sujungė tamsybės ir pikybės jėgas į daiktą kovoti Kristų ir Jo Bažnyčią. Katalikai privalo susijungti į vieną galingą veikiančiųjų būrį vykinti Kristaus karalystę ir ardyti pragaro planus.

Šv. Tėvas paskelbė reikalingumą "Katalikų Akeijos."

Ta Katalikų Akeija turi eiti plačia vaga. Ji turi reikštis ne vienu tik tikėjimo pareigų pildymu bažnyčioje ir privačiuose namuose, bet tikėjimo išpažinimu viešu, drąsiu ir visur; tikėjimo dvasios įnešimu į mokyklas, draugijas, visuomenę ir į politikų tarpą.

Katalikų Akeija turi įtraukti į darbininkų skaičių kiekvieną kataliką. Ji turi apimti visą žmonių gyvenimą — skaitlingiausias jo šakas.

Štai mūsų darbai.

Štai Brangūs "Laivo" Skaitytojai, kur mums reikia eiti, ko mums visiems tenka siekti.

Kiekvienas esame pašaukti dirbti savo dirvoje: kas parapijoje, kas draugijoje, kas šeimoje, kas pavienių žmonių tarpe, kas mokykloje, kas sakykloje ir klausykloje ir t.t.

Jeį mūsų kiekvienas savo pasidarbavimu nors po vieną asmenį užvesime ant tiesos kelio, ar mažai bus padaryta?

Kaip kas nediršta pradėti, manydamas kaip jis dabar nuo daugelio pradės. Tępradedą nuo vieno, o pamaži prieis prie daug.

Kolegijos Remėjai:

Vajaus metu Providence, R. I. kolegijos namams aukovo sekantieji asmenys:

\$1 — J. Juškaitis, M. Pigaga, A. Šimkienė, A. Marcinkevičius, K. Stoškus, B. Žemeikienė, M. Kašėtienė, A. Bratulevičius, A. Batakis, J. Ežerskis, P. Šimkus, P. Miliauskas, A. Juonytis, J. Kašėta, S. Svekla, J. Kilkus, M. Valentukevičius, S. Krušas, R. Jarmalavičius, K. Paleckas, V. Zinkevičius, M. Pranckienė, M. Bačinskaitė, L. Bajorūnas, K. Pigaga, P. Jauciūnas, K. Grigas, B. Lydekaitė, O. Skirmuntienė, M. Bačkauskaitė, A. Navickienė, M. Čiužienė, P. Tukiene, A. Vištintytė, M. Jakavonis, J. Norkus, J. Savickas, A. Lollis, D. Valatkevičienė, S. Voveris, M. Klimavičienė, V. Zinkevičius, J. Ykasala, P. Kukauskas, A. Pocius, L. Šemeta, A. Trakinis, R. Danelis, A. Tautkus, J. Sinkevičius, A. Babulys, L. Kumpa, P. Klimavičius, V. Kaminskas, M. Kašėta, J. Česnulevičius.

50 centų — J. Cunys, J. Graževičius, J. Rastokas, S. Tamulevičius.

J. ir M. Pauliukoniai Lawrence,

Mass.	\$ 50.00
J. ir Pr. Jančiai Lawrence, Mass. .	25.00
Silv. Čeikauskas Lawrence, Mass. .	3.00
Pet. Grina Lawrence, Mass.	3.00
Pet. Auryla Lawrence, Mass.	3.00
Mich. Kašėtienė Lawrence, Mass. .	3.00
Mar. Jarošienė No. Andover, Mass. .	2.00
O. Juodikienė Chicago, Ill.	3.00
Kun. A. Balinskas Milwaukee, Wis. .	3.00
P. Keris Chicago, Ill.	5.00
Sof. Alinskienė Montello, Mass. .	4.00
S. Austin Libertyville, Ill.	3.00
Tek. Sipavičienė Chicago, Ill. ..	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Lietuvių Žinios.

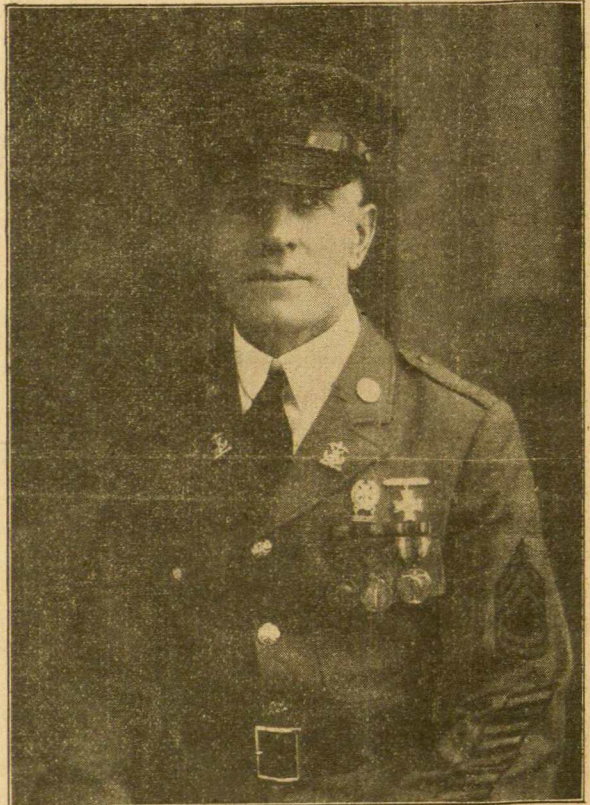
SERG. V. KURTINAITIS, garbingai baigęs tarnybą Jungtinių Amer. Valstijų armijoje. Armijoje iš-tarnavo 39 metų. Dalyvavo trijuose karuose: Pilipinų, Meksikos ir Pasauliniame kare. Hartfordo lietuviai pagerbė S. V. Kurtinaitį, padarė puotą, kurioje dalyvavo apie 250 asmenų. Kun. Bakšys ir daug kitų kalbėtojų linkėjo S. V. Kurtinaičiui visokeriopos laimės.

Bankieto vedėja buvo p. Elijošienė. Puota buvo pajvairinta dainomis. Dainavo p. Šimanskienė, Bucevičiūtė, V. Kaunelaitė.

Šią dailią minėtiną pramogą su-ruošė p. Kurtinaitienė, Dzikienė, Keršienė, Šimeliūnienė ir Kalpokienė. Po viso ko jaunimas linksmai pašoko.

Hartfordo lietuviai moka pagerbti savuosius, — vienybėje dirbdami su savo dvasios vadais padaro Hartfordą labai malonia lietuviška kolonija.

Turime čia gana žymų būrelį Kolegijos Remėjų. Kas tik galėjo, — aukojo dienos uždarbi Kolegijos Fondan. Kiti ruošiasi.

WESTVILLE, ILL. Pas mus klebonauja gerb. kun. S. Bartkus, C. C. J. Jo sumanumu ir pasidarbavimu parapijos reikalai gerėja. Westvillėje yra žymus būrelis suklaidintų katalikų, kurie protestonų madas bevaikydami, susikūrę buvo savo “neprigulmingą” bažnyčią. Bet dabar Misijoms pasibaigus, kurias davė J. M. prelatas Maciejauskas, jie suprato savo klaidas, kad išėję iš tikrosios Bažnyčios negali būti išganyti, tariasi visi kartu mesti klaidas. Būtų gera, jei jiems kaimynai patartų, kiekvienam jų atskirai prašyti klebono ir vyskupo, kad vėl

juos priimtų į Katalikų Bažnyčią. Tai būtų tikresnis kelias į atgailą ir pataisą. M.

CHICAGO, ILL. Dienraštis “Draugas” kartu su L. R. Kat. Federacija ruošia šiais metais dvi ekskursijas į Europą. I ekskursija išvažiuos trečią Velykų dieną, bal. 23, iš New Yorko ir vyks į 30-ji Eucharistinį Kongresą į Kartagą, Afrikoje. Iš ten per Romą į Lietuvą.

Antroji ekskursija išplauks iš New Yorko gegužės 17 d. Ji plauks stačiai į Neapolį, iš ten sauzemiu į Romą; aplan-

kys Vatikaną, turės progos pamatyti Šv. Tėvą ir po 5 dienų, važiuos per Vieną į Kauną. Iš New Yorko per Neapolį, Romą, Vieną į Kauną kelionė kainuos II klase apie \$176.35, III \$147.50.

Kas manytų šiais metais važiuoti į Lietuvą, būtų labai paranku prisidėti prie šių ekskursijų. Nedaug brangiau kainuos negu stačiai važiuojant į Kauną, o pamatyti galės svarbiausias Europos vietas ir išigyti Romoje Jubiliejaus atlaidus. Abiejose ekskursijose bus kunigų, kurie kelionės metu pagelbės susikalbėti ir t.t. Šiais reikalais rašykite paklausimus "Draugui" 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

DETROIT, MICH. Šv. Petro parapijos reikalai, uoliai pasidarbavus gerb. kleb. kun. V. Masevičiui, gerai stovi. Parapija neturi skolos, o kasoje yra \$2,217.-72. Tą sužinojome per parapijos mitingą sausio 19 d. Visa parapija nuoširdžiai dėkojo darbščiam klebonui. Kilo sumanymas ir nutarta nupirkti šale klebonijos esantį namą, nes dabartinė klebonija yra per maža. Kad tik mūsų apie linkėje daugiau nesumažėtų darbai, o greit didelių darbų padarysime. Mano nusimanymų, dabar vertėtų visoms draugijoms subrusti smarkiau veikti, sueiti visoms artimesnėn vienybėn, o jaunimo ir kiti opūs klausimai beregint pasitaisys.

Šilelis.

LAWRENCE, MASS. T. Augustinas, pranciškonas, neseniai atvykęs iš Lietuvos, pradėjo trijų dienų rekolekcijas tretininkams. Vasario 2 d. pasakė gražų pamokslą, o po pietų 3 val. tarė įžanginį žodį tretininkams. Be abejo, visi tretininkai pasinaudos Tėvo Augustino pamokinimais.

Pr.

PHILA., PA. Kaip kas nori, taip panaudoja kitų nesusipratimą. Vieni vadiną tai gražuolės rinkimu, kiti populiarškumo balsų gavimu ir t.t., o jaunoms

mergaitėms, kurios pralaimi kontėste, širdį metų metais gelia. Būtų geriausia visus gražuolių kontėstus mesti. Ne nosis ir akys sudaro gražumą ir žmogaus vertę, o geri darbai. Mergaičių pajuokai nėra statyti. Juk ar nebūtų galima tuo pat būdu pasijuokti iš vaikinių, vyrų ir t.t.? Aš atsisakau ir kitas raginu mesti "grožybių" kontėstus. *Buvusi Gražuolė.*

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius reikalus, kuris visiems geros valios žmonėms mielu noru patarnauja, — tai

"DRAUGAS"

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 mėnesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų \$4.00.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkitės "Drauge", nes "Draugas" kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

"Draugo" knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. "Draugo" adresas:

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Mūsų klebonas, sakydamas pamokslą, dažnai mini "Dievulis" vietoje Dievas. Man tai išrodo, kaip ir kokis pažeminimas. Pavyzdin, kaip kad sakytuūm daktarulis, Juozulis, Jonulis ir t.t.?

Zanavykų Jonas.

ATSAKYMAS. Kaip kur Lietuvoje motinos mažiems vaikams kalbėdamos apie Dievą, mėgdavo sakyti Dievulis, tuomū reikšdamos kaip ir kokį meilingumą.

Vartoti žodį Dievulis nėra jokio niekinimo, nei žeminimo Dievui, kuomet tai daroma be blogos valios, bet geriau būtų, kad būtų vartojama stačiai žodis Dievas.

KLAUSIMAS. Aš 2 kartu padariau viso gyvenimo išpažintį, bet nesakiau tų nuodėmių, kurios buvo pirmiau pasakytos. Aš pasakiau tik tas, kurios da nebuvo sakytos. Ar geros tos išpažintys?

"L." Skaitytoja.

ATSAKYMAS. Tavo išsireiškimas rodo, kad tu nei vieną kartą neatlikai viso gyvenimo išpažinties.

Padaryti viso gyvenimo išpažintį, tai reikšia išpažinti visas nuodėmes iki vienašiai nuo pat jauniausių metų, neaplenkiant nei sakytų jau per kitas išpažintis.

Ar tavo tos 2 išpažintys buvo geros, sunku pasakyti. Jei, darydama savo paprastas išpažintis, niekuomet tyčiomis neslėpei nei jokios nuodėmės, tai tos išpažintys buvo geros, jei joms, žinoma, netrūko gailesčio ir noro pasitaisyti. Tuomet, darant tau savąsias dvi viso gyvenimo išpažintis, užteko pasakyti tik pamirštąsias, ar pirmiau nesuprastas nuodėmes. Bet, jei tos nuodėmės, kurias išpažinai per tas dvi viso gyvenimo išpažintis buvo per pirmesnes išpažintis tyčiomais slėptos, tuomet jos nėra geros. Jei taip, tai dabar atlik naują viso gyvenimo išpažintį, sakydama visas savo nuodėmes, kokias tik atsiminsi nuo savo

kūdikystės dienų.

Tokią išpažintį padarius, jei vėliau prisininsi sau kurias-ne-kurias pamirštas nuodėmes, tai jau neturėsi priedermės visas nuodėmes pasakyti, bet užteks pasakyti tik naujai padarytas ir pamirštąsias.

KLAUSIMAS. Ar katalikams leistina skaityti socialistinė spauda: laikraščiai ir knygos? Ar skaitantiems yra mirtina nuodėmė?

Jei daroma išėmimų, tai kuriems žmonėms ir kokiomis sąlygomis? Z. P.

ATSAKYMAS. Bažnyčios užduotis yra žmones mokyti tikėjimo ir doros dalykų, vesti juos prie jų tikslo: amžinosios laimės. Ši pareiga uždėda jai kitą pareigą — saugoti žmones, itin tikinčiuosius nuo to, kas juos klaidina ir nuo amžinosios laimės atitraukia.

Kadangi socialistinė spauda daugiau rūpinasi atitraukti žmones nuo tikėjimo, negu ką gera padaryti, tai dėl to Bažnyčia ir draudžia skaityti ją.

Apskritai imant, katalikams neleistina yra skaityti socialistinė spauda. Viena, kad ji nesusipratusius ir nenusimanančius suklaidina, ir tas yra žymusis jos tikslas, o antra, nedera katalikams remti savo pinigais savo priešus. Tai yra tikroji išdavystė, nors ne tiesioginiu būdu.

Abelnai imant yra mirtina nuodėmė tiems, kurie tyčia ir įspėti neskaityti, skaito.

Leistina skaityti tiems katalikams, kurie turi pareigą žodžiu ar raštu per laikraščius ir knygas, nurodyti katalikams socialistų ir kitų kovotojų tikėjimo darbus, priemones ir išdavas.

Tokia pareiga tenka dvasios vadams, katalikų laikraščių redaktoriams ir žymiesiems katalikų darbuotojams, kuriems socialistinės spaudos sekimas yra reikalinga.